

Ked' nieto lásky...

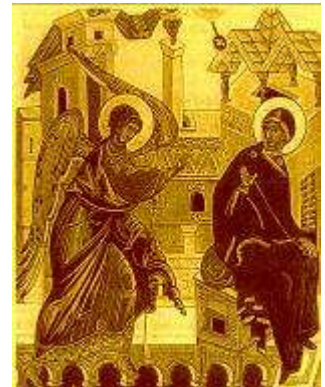
Mladý muž po niekoľkých mesiacoch sobáša zisťuje, že jeho dobrá a milá žena je akási zvláštna. Občas zistí, že niečo ukradne. Vidí, že sa bojí a napokon utečie z domu. Keďže ju má veľmi rád, neodsudzuje ju, lebo je presvedčený o tom, že ho má rada, ale chce zistiť prečo? Prečo tak koná? Napokon zisťuje niečo, čo je dôkazom jej nevinu a príčinou jej zlého konania. V detstve zažila silný šok, ktorý ju naplňal hrôzou a nikomu o tom nehovorila. Keď napokon vyzprávala ako všetko bolo uľavilo sa jej a jej manžel pochopil prečo bola taká zvláštna. Povedal vetu, ktorá vystihla jej situáciu i životné osudy mnohých ľudí: „Keď dieťa nedostane v detstve lásku siahla po všetkom.“

Zaujímavá a pravdivá veta. Skúsme sa preto na chvíľu nad tým zamyslieť. V prvom rade si musíme povedať, že láska je niečo, čo potrebuje každý človek a po čom každý človek svojou prirodzenosťou túži. A po druhé láska má veľa prejavov, veľa foriem ako sa ukazuje a javí v konkrétnych skutkoch. Poznáme tieto jej prejavy i jej ovocie. V prvom rade je to duchovný medziosobný vzťah. Mať niekoho rád je v túžbe, v dobrej vôli: chcem dobro pre neho, alebo pre ňu. V tomto zmysle vieme, ako je dôležitá mama i otec pre dieťa už od prvej chvíle života. Chciť dobro dieťaťu znamená vytvoriť s ním vzťah – vytvoriť mu rodinné spoločenstvo, byť s ním osobne... Chytiť ho na ruky, objasť, privnúť, pohladíť a naplniť jeho potreby duševné i telesné. Svojou láskou plnou citu mu dať zažiť citovú istotu oblažujúcu ducha a naplniť i jeho potreby tela, keďže sa nemôže ešte samo o seba postarať: dať mu pokrm a dať mu i teplo. Čím viac pritom dieťa skusuje citovú blízkosť, osobný vzťah, tým hlbšia a konkrétnejšie prežíva lásku mamy a otca. V tomto duchu ľahšie pochopíme kresťanských psychológov, ktorí radia čím dlhšie dojsť (kojiť) dieťa, lebo týmto spôsobom okrem pokrmu prežíva i osobnú citovú blízkosť. Toto však nie je celkom téma o ktorej chceme rozprávať...

Všimnime si viac to, aké sú deti a potom mládež, ktorá nedostáva lásku. Deti, ktoré neprežívajú osobný vzťah s rodičmi v ktorom cítia a skusujú, že otec a mama mi chcú dobre a dobro mi dávajú a cítim sa pri nich šťastne a spokojne. Tu treba pripomenúť, že nedostatok prítomnosti – osobného stretnutia a vzťahu s deťmi veľmi škodí láske – lebo je jej nedostatkom. Poznáme situácie, keď deti nevidia za celý deň svojich rodičov. Vieme ako to je keď sa doma stavia, alebo chodí na všelijaké práce, alebo sa zaužíva stereotyp života pri televízore a pod., keď dieťa cíti nezáujem rodičov o jeho problémy, ba i o jeho osobu a tzv. „citový“ vzťah spočíva iba v rozkazoch, príkazoch a nariadeniach, čo nesmie dieťa zabudnúť, čo sa musí naučiť a kedy musí ísť do kostola... Bez osobného odovzdávania dobra a citu – jednoducho bez osobného zainteresovania sa do života dieťaťa a do jeho sveta a problémov nehovorme o láske, aby sme neklamali sami seba. Ako sme povedali láska je vzťah. Vzťah najmenej medzi dvoma osobami: medzi otcom a dieťaťom a medzi matkou a dieťaťom a pod... Osobný vzťah, ktorý sa nedá nahradiť ani hračkami, ani televízorom, ani pesničkami, ba ani druhou osobou, ktorá otca či mamu zastupuje. Starý otec je vždy len starý otec stará mama je vždy len stará mama...

Vráťme sa teraz ku nášmu problému. Dieťa necíti, neprežíva a neskusuje vzťah otca alebo mamy voči nemu a tiež necíti a nevníma dobro, ktoré by od nich priamo prechádzalo k nemu. Dobro z ktorého by sa dieťa tešilo a vedelo by, že je to od osoby, ktorá ho má rada. Od milovanej osoby mamičky, alebo otecka... Čo sa v takýchto prípadoch stáva? Niekedy na veľkú hanbu rodičov – a to je najčastejší prípad – dieťa dostáva lásku od niekoho iného: najčastejšie od starých rodičov, alebo blízkych príbuzných s ktorými trávi čas a nachádza u nich to dobro a istotu, ktorú potrebuje. Veľmi závisí teraz od toho nakoľko sú schopní dobro im sprostredkovať. Sú tí, ktorí sú schopní viac zastúpiť a sú tí, ktorí to menej vedia ale nikdy to nie je celkom ono, najmä preto, že títo príbuzní nie sú tak spojení s dieťaťom ako rodičia a nemajú k nim taký vzťah ako rodičia... Obyčajne sa deti začínajú vymykať z vplyvu týchto zástupcov svojich rodičov.

Este horšie je to vtedy, keď sú odkázaní, tak povediac sami na seba, keď nedostávajú skoro nič, alebo len veľmi málo, ba úplne nič - možno len materiálne veci bez osobného citového vzťahu... Vtedy sa chytajú všetkého, čo im lásku pripomína, alebo čo má niečo s láskou spoločné. Čo to je? Nuž rozmyšľajme. Je to pocit príjemna. Tento pocit príjemna je silno spojený s láskou a lásku silno pripomína. Preto sa mnohé deti a mladí priam živelne vrhajú na to, čo je príjemné. Či sú to veci tohto sveta, alebo osoby, sexuálne zážitky a adrenalinové skúsenosti... Lásku silno pripomína aj spoločenstvo. Deti vyhľadávajú kamarátov a kamarátky a chcú si okolo seba vytvoriť novú rodinu, akúsi náhradu svojej, alebo už prirodzenú túžbu po budúcej. Čo je v tomto čase dôležité pre nich – je to, že medzi týmito kamarátmi sa cítia dobre. Zažívajú niečo podobné láske – cítia sa byť od tých ostatných prijatí, pochopení, vnímaní a braní vážne... V niektorých oblastiach hustého osídlenia vytvárajú takéto veľké rodiny a aby sa navzájom poznali a spájali navonok chcú mať niečo spoločné... Extravagantné oblečenie, typické účesy

*Celý svet nech to uznáva,
že žiť budeme odznova;
vykúpenie z nás strhne zlo
aj diabla neúprosného.*

*Na Panne sa div skutkom
stal,
čo Izaiáš zvestoval:
sám anjel jej to oznámil
a Svätý Duch ju naplnil.*

*Mária pannou ostala,
keď Božie Dieťa počala;
ten, čo ho vesmír nepojme,
je skrytý v lone Márie.*

*Čo starý Adam zohyzdil,
to nový Adam očistil;
čo tamten pýchou rozlomil,
pokorou tento obnovil.*

*Sláva ti, Kriste, Otcov Syn,
voláme k tebe z hlbôčín;
šťastná ťa Panna počala,
keď ju Duch Svätý zatônil.
Amen.*

Hymnus na Slávnosť
Zvestovania Pána

On je láska

V každom okamihu sklúčenosti,
slabosti, úzkosti,
je nesmierne dôležité
natrafiť na láskavého človeka,
človeka, ktorý dokáže pochopiť,
nič nevyčíta,
chladne neposudzuje,
ale ktorý ťa uteší
a odľahčí ti bremeno.
My všetci sme úbožiaci plní slabosti.
Nie sme anjelské bytosti
s hlavou a krídlami v oblakoch,
pre ktoré nie je ťažké
kráčať po tenkom ľade
dokonalosti.
Všetci potrebujeme
pochopenie, povzbudenie,
odpustenie.
Tieto dary musíme neustále ponúkať
v mene Ježiša Nazaretského.
Poznáš ho?
Mnohí ho poznajú po mene.
Málokto ho pozná ako priateľa.
On chce všetkých zachrániť od zlého.
A najväčšie zlo
spočíva v nedostatku lásky.
On miloval chudobných a hriešnikov.
Hnevali ho len
boháci a pokrytci,
tí, ktorí sa považujú za dokonalých
a nepotrebujú ani spásu,
ani odpustenie.
„Kto je bez hriechu,
nech prvý hodí kameň,“ povedal.
Ježiš nie je ako iní ľudia.
On je láska.
Každému márnokratnému synovi
pripravuje hostinu
a ľutujúcemu lotrovi ponúka raj.
Kvôli cudzoložnici sa zohne a píše do piesku.
Na vlastné plecia opatrne kladie
stratenú ovečku.
Iba jediný raz
nás požiadal, aby sme sa od neho niečo naučili,
a to vtedy, keď povedal:
„Učte sa odo mňa,
lebo som tichý pokorný srdcom.“
Mám rád tohto Ježiša,
oveľa viac, než by som to mohol ukázať.
On žije pre mňa.
Bol by som veľmi rád,
keby si ho spoznal
nie ako priateľa z dávnych čias,
ale ako priateľa,
ktorý žije vedľa teba!

(Dokončenie zo str. 1)

alebo farby a pod.... Veľmi závisí od šťastia do akej „rodiny“ sa dostanú. To znamená akého má ducha nové spoločenstvo. Môže to byť zlé ako sú drogistí, anarchisti, hipis a pod., alebo i lepšie ako sú skauti, mládežnícke kresťanské spoločenstvá a pod....

Okrem toho lásku pripomína i krása a rôzne dobré veci a aktivity tohto života. Niekedy sa čudujeme prečo si už malí chlapani a dievčatá vyberajú „vážnych“ priateľov a chodia spolu hoci sú ešte deti. Tvoria vzťah, ktorý nie je láskou, ale lásku pripomína najmä pre to, že je to úprimný a osobný vzťah, kedy sa človek cíti vnímaný, pochopený – je mu príjemne a zdá sa mu, že je šťastný. Žiaľ je tu problém v tom, že teraz je síce vzťah, ale nie je komunikácia odovzdanie dobra – okrem kvality tela a krásy niet viac čo dať a toto dobro nie je práve to, čo mladý človek najviac potrebuje. á

K tejto úvahe sa nejakým spôsobom ešte vrátíme, ale to čo sme si chceli povedať je: „Ak dieťa nedostane lásku, chytá sa hocičoho.“ Ak nedostane dobro, ktoré potrebuje prostredníctvom citového, osobného vzťahu a zainteresovania sa, potom si hľadá všeličo čo lásku pripomína a neraz preto kradne, podvádzá a pod., lebo sa mu zdá, že v tom sa skrýva to, čo hľadá...

Úmysly apoštolátu modlitby apríl 2005

Všeobecný: Aby kresťania pravdivejšie prežívali nedeľu ako deň Pána osobitným spôsobom zasvätený Bohu a blížnym.

Misijný: Aby sa všetky kresťanské spoločenstvá horlivo usilovali o svätosť, a tak zapálili mnoho misionárskych povolaní.

Úmysel KBS: Pán Ježiš nasýtil zázračne päťtisícový zástup. Aj nás zázračne nasycuje svojim živým telom. Tým, že ho mnohí prijímajú, sa neumenšuje, ale zostáva celý. Volajme k stolu Pána našich blížnych.

Sväté omše v 2. týždni veľkonočného obdobia

4. IV. pondelok

18.00 na úmysel

6. IV. streda

18.00 za Božiu pomoc

8. IV. piatok

18.00 + Rudolf Nemeč, manž. Margita
dc. Helena a starí rodičia

9. IV. sobota

18.00 + Jozef Valovič, manž. Mária a dc. Anna

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

10. IV. 3. Veľkonočná Nedeľa

8.00 + Mária Bilčíková

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

4. IV. pondelok **Zvestovanie Pána – Slávnosť** (z 25. marca.)

5. IV. utorok sv. Vincent Ferrer, kňaz

6. IV. streda sv. Irenej, biskup, sv. Galla

7. IV. štvrtok sv. Ján Krstiteľ de La Salle, kňaz

8. IV. piatok sv. Dionýz, biskup

9. IV. sobota sv. Demeter, mučeník, sv. Euppsychius (Dušan), mučeník

Slovo na dnes

**Nebolo nám prikázané
stále pracovať, bdieť a postiť sa, ale bolo nám
uložené, že sa máme bez prestania modliť.**

Evagrius Pontius

Neustále sa modlite

Od najranejších dôb sa vážne zmysľajúci kresťania snažili nájsť spôsob, ako dodržiavať evanjelióvu výzvu k neustálej modlitbe. Otcovia púšťa sa ju snažili naplniť tak, že si vybrali určitý úryvok alebo vetu z Písma, ktoré ich oslovili pri modlitbe svätého oficía, alebo krátku modlitbu podľa vlastného výberu, ktorá istým spôsobom vystihovala ich najhlbšiu osobnú potrebu. Počas dňa si ju potom neustále v myšlienkach pripomínali. Hoci modlitba môže vzniknúť v mysli, musí sa preniesť do srdca, odkiaľ sa povznesie k Bohu.

Pod pojmom srdce nerozumeli teda len city a pocity, ale - ako stojí v Písme - duchovný a mravný stred celého človeka. Takže modlitba srdca znamená modlitbu celej bytosti, modlitbu, v ktorej sa modliaci sa človek s modlitbou celkom stotožňuje. Opát Izák povedal: „Keď vstanete z lôžka, dovoľte, aby vás modlitba vrhla na kolená a odtiaľ vyslala do vašej práce alebo činnosti, a dovoľte, aby vás nasledovala celý deň.“ Môže to byť modlitba „Pane, zachráň ma!“, ako navrhol opát Makarius, alebo „Bože, príď ma zachrániť!“, „Pane, ponáhľaj sa mi pomáhať!“, odporúčaná opätom Izákom. Túto modlitbu považoval svätý Benedikt za takú užitočnú, že trval na tom, aby ju jeho mnísi recitovali pred každou hodinou dennej modlitby Cirkvi. Z jednoduchej modlitby „Ježišu, pomôž!“ alebo len „Ježišu!“ sa vyvinula modlitba Ježišova: „Ježišu, Synu Boží, zmiluj sa nado mnou hriešnym!“ To je vari najznámejšia modlitba srdca, ktorá sa používa dodnes.

Svätý Augustín bol prvý, kto tieto modlitby nazval vzdychy, zatiaľ čo neskôr ich duchovní autori nazývali „nadýchnutím“. V storočiach menej dávnych vznikali strelné modlitby ako „Ježišu, zmiluj sa!“, „Mária, pomôž!“ alebo „Najsvätejšie srdce Ježišovo, v Teba vkladám dôveru!“ často z ľudovej zbožnosti. A stále stelesňujú všetky vlastnosti modlitby srdca, ak ich správne používame. Nezáleží na tom ako ich pomenujeme. Človeku túžiacemu neustále sa modliť môžu vždy pomôcť. Pomáhajú posväcovať každý deň a robiť z neho ustavičnú obeť Bohu.

Dynamika narastania prítomnosti Pána

Sme v chráme a tvoríme jedno spoločenstvo, do ktorého patria ľudia, čo prišli z rozličných strán nášho mesta a patria do tých najrozličnejších spoločenských vrstiev. Sú tu aj z iných miest, možno z iných štátov, veď dnes sa toľko cestuje. A tak máme možnosť uvedomiť si, že Cirkev nieje nejakým klubom či spolkom, ale že je podobná Noemovej arche, v ktorej všetci tvoria jedno spoločenstvo a každý je v istom zmysle odkázaný na toho druhého.

Preto keď nás, toto spoločenstvo, kňaz víta slovami Pán s vami, to nie je len spoločenská fráza, len prejav dobrej výchovy, ani to nie je len pranie, aby bol s nami Pán, ale je to predovšetkým uznanie reality, že je tu Prítomnosť, ktorá začala existovať v mene Pánovom. Ešte pred začiatkom obety. Táto prítomnosť bude kvalitatívne rásť počas liturgickej slávnosti. Druhý stupeň prítomnosti je účasť celebranta. V celebrantovi príde k oltáru druhý Kristus, človek, ktorý prináša obeť v mene Kristovom.

Ďalším stupňom prítomnosti bude čítanie Kristovho slova. V podobe Slova je v liturgii zvláštnym spôsobom prítomný Boh.

Dynamiku narastania prítomnosti zakončí najplnší spôsob prebývania Všemohúceho v podobe chleba a vína.

Myslím, že uvedomenie si procesu intenzifikácie Prítomnosti môže pomôcť k duchovnému sústredeniu ešte pred začatím omšových obradov.

Veľa ste už počuli o nutnosti sústrediť sa pri modlitbe. Môže nám len pomôcť, ak si povieme, že existujú dva druhy vnútornej koncentrácie, sústredenia. Prvý je plytší, je to vlastne snaha vzdialiť sa od všetkého, čo odvádza našu pozornosť, a to je naozaj ťažké, niekedy priam nemožné.

Druhý je omnoho hlbší. Je to úsilie dostať sa so živou vierou do Božej všadeprítomnosti. Stojím pred Bohom.

Táto blízkosť a bezprostrednosť Prítomnosti zatieni všetky ťažkosti, i našu rozlietanú predstavivosť. Účinnosť tejto metódy nevyklučuje tú prvú, veľmi populárnu snahu zbaviť sa roztržitosť. Tu musí byť súčinnosť oboch metód.

Pochopenie procesu narastania Prítomnosti nám umožní lepšie preniknúť k podstate svätej omše.

Veriaci, ktorí povstanú pri príchode kňaza k oltáru, neprejavujú úctu len kňazovi, ale prejavujú úctu samému Kristovi, ktorého kňaz sprítomňuje. Veriaci pri príchode kňaza povstanú aj preto, že v tomto okamihu si uvedomujú svoju jednotu a to, že sa zhromaždili, aby spoločne uskutočnili tú najsvätejšiu činnosť.

Potom kňaz pristúpi k oltáru a pokloní sa pred ním. Nato, akoby toho vítaná bolo ešte málo, kňaz bozká oltár. Na čo sú dobré tieto gestá voči mŕtvemu drevu či chladnému kameňu? Tie znaky nie sú len prejavmi bontónu, siahajú oveľa hlbšie, až k samému Spasiteľovi. Oltár je totiž jeho symbolom. Kamenný oltár symbolicky predstavuje Krista, ktorý je uholným kameňom Cirkvi, ale ak siahneme ešte hlbšie, práve obeťou sa oltár stáva miestom stretnutia ľudí s Bohom.

Ježiš je našou obeťou i naším oltárom, na ktorom prinášame naše dary, aby ich prijal Boh. Tu si pripomínam jedno príslovie: Každé prirovnanie pokrívka.

Bozk oltára, ako som povedal, je nielen prejavom úcty, bozk je totiž, ako vieme z vlastnej skúsenosti, aj znakom lásky. S kofkou srdečnosťou by sa mal kňaz skloniť pred oltárom, ktorý symbolizuje samého Krista, jediného kňaza Novej zmluvy. Lenže, žiaľ, ako často sa tieto gestá robia s toľkou rutinou, že si ich skoro ani nevšimneme.

Keby sme si jasne nepovedali, že prvým liturgickým úkonom pri svätej omši je bozk oltára, väčšina z vás by dnes asi povedala, že je to prežehnanie alebo pozdrav. Preto postoj divákov nám pri svätej omši naozaj nepristane.

Dovolím si zacitovať Konštitúciu o posvätej liturgii Sacrosantum concilium: „Cirkev sa veľmi stará o to, aby v Krista veriaci neboli prítomní na tomto tajomstve viery akoby cudzí a nemá pozorovateľa, ale aby ho pomocou obradov a modlitieb dobre pochopili a tak sa na posvätnom úkone zúčastňovali vedome, nábožne a činne.“ (SC 48)

Vidiac, ako sa kňaz skláňa k oltáru, aby ho pobozkal, zhromaždení veriaci nemôžu urobiť to isté, ale vo svojom vnútri sa všetci môžeme hlboko pokloniť Bohu. Týmto spôsobom vyznávame vieru vo Všemohúceho a zavrhuje všetky naše poklony falošným bôžikom, nazývaným pokrok, ambície, mamona. Bozkom, ktorý kňaz robí v našom mene, vyjadrujeme tiež svoju lásku Kristovi.

Povedali sme si, že v kňazovi k oltáru príde druhý Kristus, človek, ktorý prináša obeť v mene Kristovom. Preto postaviť pred sedadlo predsedajúceho akýkoľvek pulpit na knihu je veľmi neestetické a neliturgické. Vhodné, ba žiaduce je, aby misál na chvíľu potrebnú na prednes modlitby dňa podržal miništrant. Keď niet miništranta, kňaz predsa môže začínať modlitbu dňa od oltára. Naozaj nie je vhodné, aby akýsi pulpit bol prekážkou zabraňujúcou uviesť si, že tomuto zhromaždeniu predsedá sám Kristus v osobe kňaza.

Andrej Filípek SJ, „Z oboch strán oltára“ 2002

Veľká noc v trestaneckom tábore

Toto je správa očitej svedkyne, istej Rusky, ktorú ako tridsaťročnú odsúdili na osemnásť rokov do oblasti večného ľadu na severe Sibíri. „Duševne nás posilňoval vzor sedliačok z Voroneže, ktoré sotva vedeli čítať a písať. Toho roku bola Veľká noc koncom apríla. Tieto ženy ako jediné bez švindľovania plnili svoju normu, iba vďaka nim sa dal plniť výrobný plán na našom siedmom kilometri. No strážca si aj tak nedal povedať, keď sme ho prosili, aby im dal na prvý veľkonočný deň voľno. Prosili ho: „Trikrát vám tú normu odrobíme. Urobte to pre nás!“ Ale on nepoznal zľutovanie: „Neuznávame nijaké cirkevné sviatky! Marš do lesa! A nech vás ani nenapadne sláviť tam!“

Očitá svedkyňa ďalej píše: „Všetko sme mohli dobre pozorovať. Sedliačky sa zdráhali odísť z baraku. Stále opakovali: „Veľká noc! Je Veľká noc!“ - Keď prišli do lesa na svoje pracovisko, položili sekery a píly pekne vedľa seba, dôstojne si posadali na ešte zľadovatené pne stromov a nahlas sa začali modliť. Strážce im prikázali - zrejme na rozkaz hlavného strážcu - aby sa vyzuli a bosými nohami si stali na topiaci sa ľad malého rybníčka... Už neviem, ako dlho trvalo to mučenie - telesné mučenie pre tie ženy a duševné pre nás. Bosé stáli na ľade a spievali modlitby. My sme položili nástroje a utekali sme od jedného strážneho vojaka k druhému, plakali a prosili a chceli sme ich obmäkčiť.“

Tej noci bola samotka taká preplnená, že sme v nej sotva mali miesto na státie. Je zaujímavé, že ani jedna z tých sedliačok, ktoré tam celé hodiny stáli na ľade, neochorela. A na druhý deň splnili svoju normu na stodvadsať percent.“

Svätý Vincent z Ferrari

5.apríl

Sv. Vincent z Ferrari, rehoľník, OP (1357 vo Valencii, Španielsko; + 5. apríla 1419 vo Vannes, Francúzsko)*

Narodil sa 23.I.1357 v meste Valencia a už ako 17-ročný vstúpil do kláštora k dominikánom. Neskôr prijal

kňazské svätenie, stal sa učiteľom a kazateľom. Za pápežskej schizmy sa postavil na stranu protipápeža, ktorý sídlil v Avignone. Bol totiž pevne presvedčený, že voľba právoplatného pápeža bola vynútená a preto neplatná. Keď v Kostnici v roku 1417 na sneme zvolili právoplatného pápeža Martina V., vypovedal Vincent poslušnosť protipápežovi a dal sa do služieb právoplatného pápeža.

Ešte tri roky cestoval po Bretanii a Normandii a kázal. Zomrel na ceste vo Vannes 5. apríla 1419. Jeho hrob je až dodnes v katedrále vo Vannes. Pápež ho svätorečil v roku 1458.

O učení a vkladnej knižke

Sv. Vincent, vzdelaný a múdry pedagóg, učil vo Valencii na viacerých školách Raz bol svedkom sporu svojich študentov o to, čo je dôležitejšie pre vzdelanie. Jedni tvrdili, že talent, iní, že usilovnosť. Hádka bola ostrá, chlapci sa presvedčali krikom a záplavou slov. Vincent sa nepozorovane vzdialil. Na najbližšej hodine začal svoj výklad takto: „Chlapci moji, ak túžite dosiahnuť úspech vo

Sv. Vincenc Ferreri.

vedách a vzdelaní, pýtajte si radu viac od Boha, ako z kníh. Štúdium samo o sebe unavuje ducha i srdce. Preto rozmyšľajte o utrpení Krista a čerpajte z neho silu i svetlo. Učenosť je darom Boha, Otca svetiel, a nie iba ovocím usilovnosti a rozumu. Začínajte i končíte svoje učenie modlitbou. Počas učenia častejšie dvíhajte svoje srdce k Bohu.“ Na chvíľu sa odmlčal a dodal: „Ešte čosi vám poviem. Slovamí máme šetriť ako peniazmi. Veď kým

otvoríme mešec, uvažujeme, či vôbec a koľko vydáme. Tak isto, skôr ako otvoríme ústa, mali by sme starostlivo zvážiť, či vôbec a koľko máme hovoriť.“

Za svoje študentské roky som už určite spoznal spôsob svojho učenia Aký je? Stavať na bystroti rozumu a usilovnosti je potrebné, no najpotrebnejšie je zastaviť sa pri Bohu - Otcovi svetiel. Ak sa budem takto učiť, moja námaha sa premení na modlitbu a učenie sa mi stane školou viery. Aké sú moje „slovné výdavky?“ Viem z nich aj niečo ušetriť?

Pane, s tvojou pomocou chcem dnešné učenie v škole alebo doma premeniť na rozhovor s Pánom Bohom. A čo tak založiť si vkladnú knižku na slová. Verím, že nezostane do večera prázdna. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku